כדי לבסס אחריות פלילית של הנאשם למעשה הרצח שבוצע בפיגוע זה - כאשר אין כל ראיה הקושרת את הנאשם ישירות לפיגוע - תבחן בפרק המסקנות.

(+I) נדע לונסמנמין דנילוד זייל דבאלע אלגירביע

ביום 20.5.06 בשעה 20:51 זיהה צוות של מגייב רכב שנסע במהירות מופרזת לכיוון באקה אלעירביה, ובו שני חשודים. בעת שהצוות עקב אחר המחבלים, הם פתחו באש ורצחו את קונסטנטין דנילוב זייל (ראה תעודת פטירה ת/1410). שאר אנשי הצוות ירו על המחבלים, וחגורת הנפץ שהיתה על אחד מהם התפוצצה. שני המחבלים נהרגו, לאחר שקודם לכן השליכו רימונים לעבר הצוות (ראה עדותו של סנייב פריד גיאנם בעמי 221, שהשתתף באירוע).

צילומי האירוע הוגשו עם תעודת עובד ציבור של פרוספר אוחנה (ת\141ג). בבדיקת מזייפ נקבע כי אחד המחבלים החזיק חגורת נפץ מאולתרת שהתפוצצה על גופו (ת\141ה).

\$11. עויס אמר בחקירתו כי שלח מתאבדים יחד עם מחמוד אל טיטי ואחמד אבו חדיר, וכי השיג לאחד מהם חגורת נפץ כדי לבצע פיגוע בתוך ישראל. אותו מתאבד נסע עם אדם נוסף כשעליו חגורת נפץ לשם ביצוע פיגוע בישראל, אך נהרג עם חברו בחילופי ירי עם שוטרי משמר הגבול בבאקה אלעירביה, לאחר שהרגו שוטר מגייב (הודעה ת\\$715 עמי 101-9 שהוגשה על ידי רסיימ עמר בעמי 191). עוד סיפר עויס בחקירתו כי הפיגוע הנייל היה אמור להתבצע בחדרה (הודעה ת\\$715 עמי § שהוגשה על ידי עמר בעמי 191).

114. גם בפיגוע זה ניתן לקבוע על פי ראיות נסיבתיות חד-משמעיות כי הפיגוע בוצע על ידי אנשים שנשלחו על ידי עויס, וצוידו על ידו בחגורת נפץ. ברור מחקירתו של עויס כי הפיגוע אליו התייחס בחקירתו הוא הפיגוע הנדון.

אין ראיות הקושרות את הנאשם לפיגוע זה בצורה ישירה, זולת הקשר הנובע ממעורבותו הכוללת והעקיפה בפיגועים שתכנן וביצע עויס (ראה סעיף 96 לעיל). השאלה המשפטית האם די בכל אלה כדי לבסס אחריות פלילית של הנאשם למעשה הרצח שבוצע בפיגוע זה - כאשר אין כל ראיה הקושרת את הנאשם ישירות לפיגוע - תבחן בפרק המסקנות.

(SI) הינות ירי בין עטרת לביר-זית

\$11. ביום 10.2.52 בשעה 50:51 בוצע ירי מן המארב בכביש 60+ לכיוון רכבו של יוסף כהן (
\$11. ביום 10.2.52 בשעה 50:51 בוצע ירי מן המארב בכביש 60+ לכיוון רכבו של יוסף כהן (
ההרדר לשוליים (עדותו בעמי 141). עשרות כדורים נורו לעבר רכבו, והוא נפגע משלושה כדורים בראש ושניים בצוואר, ובדרך נס נותר בחיים (ראה מזכר לגבי מצב הרכב ת-141 ודוייח תפיסה וסימון של תרמילי הכדורים ת-141 שהוגשו על ידי משה לביא בעמי 151, וכן דוייח בדיקת הרכב ת-151 שהוגש על ידי השוטר מזרחי בעמי 151).

תיאור של זירת הפיגוע מופיע בלוח התצלומים ת/24 שהוגש על ידי רפייק מזרחי בעמי 15).

116. אחמד ברגותי סיפר בחקירתו על פיגוע זה (הודעתו ת/125 אמי 1 שהוגשה על ידי רסייר מזרחי בעמי 181, וזכייד ת/155 שהוגש על ידי החוקר יידניי בעמי 200) כיצד תכנן את הפיגוע יחד עם מוהנד, אבו סטחה ואחרים, שביקשו ממנו נשק ורכב כדי לבצע פיגוע. אחמד ברגותי מסר להם

P 7: 000415

רובה ל-MM וכדורים, וכן נתן להם את רכבו. כעבור כמה שעות הם החזירו לו את הרכב והנשק, וסיפרו לו כי ירו על רכב באיזור גשר עטרה תוך כדי עקיפתו, וכי הנהג של הרכב נפצע. דבריו של אחמד ברגותי מתיישבים עם הראיות לגבי דרך ביצוע הפיגוע, מקום ביצועו ותוצאותיו, ולפיכך יש ראיות נסיבתיות חד-משמעיות מהן עולה כי הפיגוע עליו סיפר אחמד ברגותי הוא הפיגוע הנייל

אין ראיות הקושרות את הנאשם לפיגוע זה בצורה ישירה, זולת הקשר הנובע ממעורבותו הכוללת והעקיפה בפיגועים שתכננו וביצעו אחמד ברגותי ואבו סטחה (ראה סעיף 90 לעיל). השאלה המשפטית האם די בכל אלו כדי לבסס אחריות פלילית של הנאשם למעשה הרצח שבוצע בפיגוע זה - כאשר אין כל ראיה הקושרת את הנאשם ישירות לפיגוע - תבחן בפרק המסקנות.

(91) ניבוו בניול בפאב "ביאנליני" בירושלים

EKAL KOLLI.

TII. ביום 10.20.91 בשעה 70.50 גילתה דינה דגן, בעלת פאב "ביאנקיני" בירושלים, מטען חבלה שהונה בשירותים של המקום על ידי סאעד גיאבר, שהיה מוכר לה כפלסטינאי מרמאללה שמכר לה מידי פעם מוצרים לנרגילה. בעדותה (עמי 11-951) סיפרה דגן כי גיאבר ישב איתה במסעדה כדי לרשום הזמנה למוצרים, ואז נכנס לשירותים כשאין בידיו דבר. כעבור כמה דקות יצא מהשירותים עם שקית ניילון, הניח אותה במרכז הפאב, וכאשר שאלה אותו מה יש בשקית הוא אמר לה כי היא מכילה בגדים. היא ניגשה לבדוק את השקית, גילתה כי מדובר במטען חבלה מוסתר מתחת למעיל, ובשלב זה גיאבר נעלם.

במקום ישבו באותה עת כ- 17-050 בני נוער. דגן גילתה תושיה ואומץ לב ראויים לשבח: היא נטלה את המטען בידיה, צעקה לאחד העובדים הפלסטינאים במקום לפנות את הצעירים, והוא היה גם זה שעזר לה להרחיק את המטען מחוץ למסעדה. המשטרה שהגיעה למקום פוצצה את המטען, באופן שגרם נזק לחנויות באזור. כך עולה מעדותו של חבלן המשטרה אייל אלבו (עמי 1919, ראה חווייד מומחה במעבדת החבלה, פקד יניב רון, ת'14-15 אוייד מומחה של מזייפ שניתנה על ידי שרה אברמוביץ-בר, ת'14-15 ולוח תצלומים ת'14-15.

11. אבו חמיד סיפר בחקירתו (הודעה ת-14 בעמי 1-10, שהוגשה על ידי רסייר אלקורעאן בעמי 1914, כי סאעד אלדין פנה אליו בתחילת חודש מאי 2002, וביקש ממנו להכין עבורו מטען חבלה, על מנת להניחו בירושלים בפאב ברחוב יפו. הלה הסביר לאבו חמיד כי בעלת המקום נוהגת לקנות ממנו מוצרים לנרגילה, וצייר לאבו חמיד את הפאב. אבו חמיד הנחה אותו היכן להטמין את המטען, והסביר לו כיצד לחבר את החוטים למטף כיבוי אש שהכיל את המטען (אכן המטען היה בתוך מטף כעולה מחווייד ת-113).

לאחר מכן שלח אבו חמיד את גיאבר לפאב, וגיאבר כיסה את המטען במעיל. כאשר הגיע גיאבר לפאב הוא התקשר לאבו חמיד, אמר לו משפט קוד ממנו הבין אבו חמיד שהוא עומד להניח את

גיאבר התקשר לאבו חמיד וסיפר לו שבעלת המקום ראתה אותו מניח את המטען, והוא שמע

בחדשות כי המטען פוצץ על ידי המשטרה.

114. מן האמור לעיל עולה כי הוכח בבירור שניסיון הפיגוע בפאב בוצע על ידי גיאבר בהנחייתו ובסיועו של אבו חמיד. הפרטים שמסר אבו חמיד בחקירתו תואמים את עדותה של דגן ואת

אין ראיות הקושרות את הנאשם לפיגוע זה בצורה ישירה, זולת הקשר הנובע ממעורבותו הכוללת

P 7: 000416

הממצאים בשטח.

- כאשר אין כל ראיה הקושרת את הנאשם ישירות לפיגוע - תבחן בפרק המסקנות. המשפטית האם די בכל אלה כדי לבסס אחריות פלילית של הנאשם למעשה הרצח שבוצע בפיגוע זה וחעקיפה בפיגועים שתכנן וביצע אבו חמיד, כמבואר לעיל (ראה סעיפים 27, 50-05 לעיל). השאלה

(LI) הנינול ירי בכביש ל ליד הגבעה הצרפתית בירושלים

לייפר ועדותו בעמי 361, וחווייד של מעבדת נשק ת/441ד). בעמי 15.5, דוייח תפיסה וסימון של רפייק נדיבי ת/44.4 דוייח ביקור ראשוני בזירה של רפייק עמי מלי ופנחס כהן שנפגעו מן הירי (ראה דוייח ביקור ראשוני בזירה של רפייק ליאור נדיבי, ועדותו 21. ביום 10.01.3 בשעה 35:52 בוצע ירי לעבר רכב חולף שנע לכיוון הגבעה הצרפתית, בו נסער

הצרפתית, ושם ירה לעבר רכב תוך כדי עקיפתו. למחרת שמע ברדיו כי בפיגוע ופצעו גבר ואישה. הפסיק לירות ואמר לחברו שיש מעצור בנשק. לאחר מכן הוא המשיך לנסוע לכיוון הגבעה לאחר שירה לעבר רכב הנוסע במנהרה בכיוון הגבעה הצרפתית הוא הבחין כי מדובר בנהגת, ולכן רובה ל-10, אותו קיבל מאחמד ברגותי לצורך ירי לעבר מטרות ישראליות. הוא סיפר בחקירתו כי כי הוא ביצע פיגוע זה יחד עם מוחמד סמי עבדאללה, כשהם נוסעים במכונית מאזדה וברשותו 151. אבו סטחה אמר בחקירתו (הודעה ת/65 ב עמי 5-4, שהוגשה על ידי רסיימ דהן בעמי 1998),

מועד הפיגוע אליו מתייחס אבו סטחה, ובאיזה רכב ירה. כמו כן קשה לדעת מעדותו של אבו סטחה אם דבריו מתייחסים לפיגוע הנדון, שכן לא ברור מה ראשוני בזירה של המשטרה, באופן שכל מידע לגבי דרך ביצוע הפיגוע הוא בבחינת עדות שמיעה. הראיות שהובאו על ידי התביעה לגבי פיגוע זה דלות ביותר, וכוללות אך ורק דוייח ביקור

CK(C). הוא ידע שאבו סטחה מבצע פיגועים כנגד אזרחים בגבעת זאב ובפסגת זאב (ראה סעיפים 45-55 שומר ראשו של הנאשם, והנאשם עצמו אישר כי אבו סטחה עבד במשרדו והיה תחת אחריותו, וכי בנשק שקיבל מאחמד ברגותי, שהיה עוזרו ומקורבו של הנאשם. זאת ועוד, אבו סטחה עצמו היה כל שיש בפנינו הוא ראיה על כך שאבו סטחה ביצע פיגועי ירי כנגד מטרות ישראליות, תוך שימוש

(81) ניסיון לפיגוע התאבדות בבית חנינא בירושלים

הרצפה, ואז גורה ונהרג (ראה עדותו של סנייצ דורון ידיד בעמי 15,5 ודוייח מעבדת חבלה ת-15,1). בירושלים, כשהוא נושא על גופו חגורת נפץ. המחבל ניסה להפעיל את המטען כאשר שכב על £21. ביום 20.50.8 בשעה 1:31 נלכד המחבל מחמוד סאלח בדרכו לביצוע פיגוע התאבדות

בשייר ימקובוף בממי [7]). כוחות צהייל באיזור בית חנינא בדרכו לביצוע הפיגוע (הודעה ת/1665 עמי 2, 11, שהוגשה על ידי ברמאללה, ושם הלבישו עליו את חגורת הנפץ. מאוחר יותר גודע לאחמד ברגותי כי הוא נהרג מירי הפנה את עודה אל נאצר שוויש שנתן לו חגורת נפץ. המתאבד שוכן בדירה ששכר אחמד ברגותי 124 אחמד ברגותי סיפר בחקירתו כי לואי עודה ביקש ממנו להכין חגורת נפץ למתאבד, והוא

נורה על ידי שוטרים לפני הביצוע בכניסה לירושלים. עודה, שגויס על ידו לגדודי חללי אלאקצא, איתר עבורו מתאבד, אך הפיגוע נכשל מכיוון שהמתאבד גם עוים סיפר בחקירתו (חודעה ת/1712 בעמי 4, שהוגשה על ידי רסיימ עמאר בעמי 191), כי לואי

ראיות הקושרות את הנאשם לפיגוע זה בצורה ישירה, זולת הקשר הנובע ממעורבותו הכוללת מן האמור לעיל עולה כי עויס ואחמד ברגותי היה מעורבים בניסיון הפיגוע הנייל. אין 221.

והעקיפה בפיגועים שתכננו וביצעו השניים, כמפורט לעיל. השאלה המשפטית האם די בכל אלו כדי לבסס אחריות פלילית של הנאשם למעשה הרצח שבוצע בפיגוע זה - כאשר אין כל ראיה הקושרת את הנאשם ישירות לפיגוע - תבחן בפרק המסקנות.

(19)פיגוע ירי בכביש בית אל - פסגות

ביום 17.03.02 בשעה 06:45 בוצע ירי מן המארב מנשק אוטומטי לעבר רכבו של סמיר .126 קרש (פולסווגן פסאט), והוא נפצע מן הירי (ראה דו״ח ביקור בזירת העבירה ת/146א ותצלומים של רסייב אלי קוגימן שהוגשו בעדותו בעמי 121).

התביעה לא הגישה ראיות נוספות לגבי פיגוע זה, והדו״ח של קוג׳מן הינו בבחינת עדות שמיעה בכל הנוגע לדרך ביצוע הפיגוע.

התביעה מייחסת בסיכומיה את האחריות לפיגוע זה לאחמד ברגותי, והוא אכן הודה במעורבותו בפיגוע זה והורשע בכך (ת/165 ת/ז-יז פרט אישום 43). פרט לכך לא הפנתה התביעה לכל ראיה אחרת מבין הודעותיו של אחמד ברגותי, או הדברים שמסר בחקירתו בשבייכ. לאור האמור לעיל לא הובאו לגבי פיגוע זה ראיות המאפשרות לקבוע ממצא עובדתי ברור בדבר הקשר של אחמד ברגותי לפיגוע הנייל, וגם הראיות לגבי עצם ביצוע הפיגוע דלות ביותר.

ניסיון פיגוע בקניון מלחה בירושלים (20)

- ביום 26.03.02 בשעה 10:30 התפוצץ רכב מסוג יירנו אקספרסיי ובו שני חבלנים שהיו .127 בדרכם לביצוע פיגוע (שאדי אברהים חמאמרה ומוסא יוסף מוחמד חאלד - ראה דו״ח הובלת גופות ת/147ב. שהוגש על ידי אילן גרנות בעמי 135, ודוייח פעולה ת/147ג שהוגש על ידי רסיימ אסף אזולאי בעדותו בעמי 134).
- אחמד ברגותי סיפר בחקירתו (הודעה ת/165ג עמי 5 שהוגשה על ידי רסייר יעקובוף בעמי 171, וזכייד ת/165א סעיף 15 שהוגש על ידי חוקר השבייכ ייאדםיי בעמי 201), כי גייהאד גיוערה התקשר אל הנאשם יום לפני שמצאו את המכונית ליד הקניון בירושלים, ואמר לו שהוא רוצה לבצע פיגוע. הנאשם אמר לו שלא יבצע פיגוע בתוך ישראל, והעביר את גיוערה אל אחמד ברגותי על מנת שישוחח איתו. אחמד ברגותי טען כי גם הוא אמר לגיוערה שלא לבצע פיגוע בישראל או בירושלים. ואולם, למחרת התקשר גיוערה אל אחמד ברגותי, ואמר לו כי המכונית שהתפוצצה ליד הקניון בירושלים נשלחה על ידו לביצוע פיגוע בירושלים.
- 129. הנאשם עצמו אמר בחקירתו (זכ"ד ת/36 שהוגש על ידי חוקר השב"כ "סמית" בעמי 85), כי אחמד ברגותי דיווח לו על כוונת אנשיו של גייהאד לבצע פיגוע התאבדות בירושלים. הנאשם אמר כי הוא הורה לאחמד ברגותי שהפיגוע לא יבוצע בתחומי ישראל, אלא בשטחי יהודה ושומרון. הנאשם אמר בחקירתו בעניין זה, כשהוא מספר על פנייתו של אחמד ברגותי אליו בעניין רצונו של גייהאד לבצע פיגוע (תמליל שיחה ת/98יא עמי 19-20):

... שג׳יהאד, הוא אמר לו שאנחנו יש לנו פעילות. ויש לנו פיגועים וכו׳. אז יהנאשם:

אני אמרתי לאחמד, אמרתי לו מה שחשוב זה שלא יעשו שום פיגוע בתוך

ישראל.

או.קי וכשבא רשמית ואמר לך שהם רוצים לבצע פיגוע התאבדות, מה

אתה אמרת לו?

אמרתי לו לא, אני לא מרשה.

:הנאשם

לא. זה לא כמו שסיפרת לי. אמרת לו, אין בעיה. אבל לא 'בפנים' (בתוך

P 7: 000418

החוקר:

החוקר:

ישראל). :הנאשם

כן, לא בישראל... זאת אומרת שאני לא רוצה פיגועים בישראל״.

הנאשם סיפר כי למחרת קיבל דיווח מאחמד ברגותי שפיגוע ההתאבדות נכשל, וכי הרכב התפוצץ לא רחוק מהמחסום, ושני חברי החוליה נהרגו.

מן האמור לעיל עולה כי הוכחה מעורבותו של הנאשם באישור פיגוע ההתאבדות הנייל, וזאת גם על פי גרסתו. הנאשם אמנם הורה שהפיגוע יתבצע במקום אחר, אך לכך אין כל משמעות מבחינת אחריותו הפלילית לניסיון הפיגוע. דברי הנאשם בחקירתו נתמכים בגרסת מקורבו אחמד ברגותי, אם כי הלה "שיפץ" את העובדות, וטען כי הנאשם הורה שלא לבצע את הפיגוע כלל. מדברי הנאשם ברור כי הוא הורה לבצע את הפיגוע במקום אחר.

הערכת הראיות ומשקלן חלק שלישי:

הואיל והנאשם בחר שלא להעיד ולא להביא עדים מטעמו, ואף הורה לנציגי הסנגוריה .131 הציבורית שמונו לייצגו להמנע מחקירתם הנגדית של עדי התביעה - מבוססות הראיות כנגד הנאשם על כמה נדבכים שונים.

Document 909-20

ראשית, דברים שאמר הנאשם בחקירתו בשבייכ, אשר חלקם הועלו על הכתב בתמצית בזכיידים שרשמו החוקרים, ואשר הוגשו על ידם, וחלקם הוקלטו ותומללו. במסגרת זו כלולים גם דברים שאמר הנאשם בשיחות שהוקלטו ללא ידיעתו עם מקורבו אחמד ברגותי, ועם המדובבים "פלוני 1" ו-ייפלוני 3יי.

שנית, עדויות המפלילות את הנאשם, שמסרו פעילי הטרור מקרב הפתייח לאחר מעצרם. הכוונה להודעות שמסרו בחקירותיהם בשבייכ ובמשטרה, שכן כולם - כאיש אחד - סרבו להשיב על שאלות כלשהן בבית המשפט, כאשר הובאו כעדים מטעם התביעה.

שלישית, דברים שאמר הנאשם בכלי התקשורת בתקופה שקדמה למעצרו.

רביעית, מסמכים שנתפסו במשרדו של הנאשם ובמשרדי הרשות הפלסטינאית במבצע "חומת מגןיי.

חמישית, עדויותיהם של נפגעי הטרור, עדי הראיה לפיגועים נשוא כתב האישום והעדים שעסקו בחקירתם.

- לענין הערכת הראיות ומשקלן יש להעיר את ההערות הבאות: .132
- המנעותו של הנאשם מלהעיד במשפט ולחשוף עצמו לחקירה נגדית עשויים לשמש חיזוק למשקל הראיות כנגדו, ואף להוות סיוע לראיות התביעה מקום שדרוש להן סיוע, כקבוע בסעיף 162(ב) לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמייב-1982 (להלן: ״החסדייפ״). כמו-כן, המנעותו של הנאשם מלהשיב על כתב האישום, כפי שעשה, עשויה לשמש חיזוק למשקל ראיות התביעה, כקבוע בסעיף 152(ב) לחסדייפ. דברים אלו הובהרו לנאשם על ידי בית המשפט.

ענין זה מקבל משנה חשיבות לאור העובדה שעל פי הדין נדרש חיזוק להודעות של עדים שסרבו להעיד במשפט, או התכחשו לתוכן הדברים שמסרו בחקירותיהם (ראה סייק ג(5) להלן). כך פסק בית המשפט העליון כי הימנעות נאשם ממתן עדות מהווה חיזוק משמעותי להודעות בחקירה שמסרו עדים במשפט, ואשר טעונות חיזוק לפי סעיף 10א(ד) לפקודת הראיות [נוסח חדש], התשלייא-1971 (להלן: "פקודת הראיות") (ע"פ 1497/92 מדינת ישראל נ׳ צוברי, פייד מז(4) 177, בעמי 202). בית המשפט הבהיר באותו ענין: ״הנאשם השותק - להבדיל מן העד השותק - פועל במסגרת הדין; אולם לבית המשפט נתונה הרשות לפרש את התנהגותו לפי התרשמותו והבנתו" (בעמי 203, וראה גם דיינ 308/91 **קוזלי ני מדינת ישראל**, פייד מה(4) 441, בעמי 486).

אמנם, בית המשפט רשאי שלא ליתן משקל לשתיקת הנאשם כאשר יש לה הסבר סביר (ראה: עייפ 277/81 **הלוי ני מדינת ישראל**, פייד לח(2) 369, בעמי 386). אולם, משנדחו הטענות המקדמיות של הנאשם בענין סמכות בית המשפט לשפוט אותו - לא היה בידיו כל הסבר סביר ומוצדק להימנעותו ממתן עדות. ברור למדי כי הנאשם, אשר נחשף במהלך

במעורבותם בפיגועים נשוא כתב אישום זה על פי הודאתם. בהודאותיהם בעובדות (I) חלק מעדי התביעה העידו לאחר סיום משפטם, ורובם הורשעו, בין היתר,

סעיף 10א. לפקודת הראיות. לגבי עדים אלו יש להעיר כדלקמן: בנסיבות אלו הוכרזו כל אותם פעילי טרור כעדים עוינים, והודעותיהם בחקירה הוגשו לפי

אכן אנגה.

אמרתי לחם שאיש לא יודה בבית משפטיי (תמליל 27גו עמי 109). כך אמר הנאשם, וכך ייכולם בבית המשפט יכחישו את מה שהודו בו... כולם יבטלו... אמרו לי החוקרים. אחמד מפני העדויות שימסרו פעילי הטרור שנעצרו, והנאשם השיב לו, כשהוא נשמע צוחק: שהתנחלה בין הנאשם לבין אחמד ברגותי בעת מעצרם, ואשר הוקלטה ללא ידיעתם, הזהיר מגבוח. עדים אלו לא חיו מוכנים להעיד כנגד מפקדם ומנהיגם, והדברים ברורים. בשיחה שאלות בייכ התביעה, ונראה כי אין מדובר בהחלטה אישית של כל אחד מהם, אלא בהנחיה וחקשר של הנאשם איתם פורט לעיל. עדים אלו, בלא יוצא מן הכלל, סרבו להשיב על

K. התביעה זימנה לעדות 21 מפקדי שטח ופעילי טרור הקשורים לפיגועים נשוא כתב האישום,

מדינת ישראל, פייד ל(ב) ו / 4, בעמי 4/4).

אך לא לטובתו, שהרי לא ניתן היה לחקור אותו על אמרותיו (ראה עייב 17/202 ~~קרנץ נ~~י רשאי להסתמך על דברים הכלולים באמרות חוץ שמסר: אמרות אלו כשרות כראיות כנגדו, כפי שפורטה בסיכומיה. עם זאת, כפופים אנו לכלל לפיו נאשם שלא העיד במשפטו איננו בחנו את חומר הראיות גם מזוית הראיה של הנאשם, ולא רק מנקודת מבטה של התביעה והתייחסות בזכדייים לממצאי פוליגרף).

שרשמו אותם, חוות דעת הנסמכות על ידיעות מודיעיניות וראיות שלא הוגשו במשפט,

עדויות שמיעה הכלולות בהודעות העדים, זכיידים והודעות שלא הוגשו על ידי החוקרים ולהתעלם מראיות בלתי קבילות שהתביעה הגישה או הסתמכה עליהן בסיכומיה (כגון, הראיות או משקלן. ואולם בית המשפט ראה עצמו מחויב לבחון שאלה זו ביוזמתו, עואיל והנאשם בחר שלא לנהל פרשת הגנה, הוא גם לא העלה טענות כלשהן כנגד קבילות Ľ.

הדרושה לשם הוכחתן.

בטיעונים לעונש, שכן היא נוגעת למניע לביצוע העבירות, להבדיל מן הכוונה הפלילית מעשי הרג כנגד אזרחים חפים מפשע. זאת ועוד: מקומה של טענה זו - אם בכלל - הוא 35). חתגדות לכיבוש, כפי שטוען הנאשם, איננה מהווה צידוק על פי דין כלשהו לביצוע המשפט הפלילי הלאומי (ראה החלטה של בית המשפט בתיק זה מיום 1.91.91 בעמי -29 לפגוע ללא אבחנה באוכלוסיה אזרחיה, חושף עצמו לסנקציות הפליליות הרגילות של המשפט: אדם הפועל מחוץ למסגרת של לחימה חוקית, ואשר מבצע פעולות טרור שמטרתן הנאשם בעבירות המיוחסות לו. דברים אלו הובהרו בהחלטה הנוגעת לענין סמכות בית בסיכומיו, איננו רשאים להתייחס אליחם, בהיותם בלתי רלבנטיים לשאלת אשמתו של לדברים הרבים שהשמיע הנאשם במישור המדיני והפוליטי, הן במהלך המשפט והן שנאמרו בצורה זו, באופן שלא ניתנה לתביעה אפשרות לחקור את הנאשם עליהם. אשר מספסל הנאשמים, ולא מדוכן העדים. על פי הדין, איננו יכולים ליתן משקל לדברים נהג, הוא נשא נאומים פוליטיים, ולעתים אף התייחס לראיות שהופנו כנגדו - אך זאת בענין זה חשוב לציין כי למרות שהנאשם הצהיר שהוא איננו מנהל פרשת הגנה, כפי שאכן

טוליטי. פעמים בחקירתו, כי ברור לו שהוא יועמד לדין ויורשע, וכי הוא מתכוון לנהל משפט במישור המשפטי, ולכן נמלט אל חיקו החם של המישור הפוליטי. כך אמר הנאשם מספר

חקירתו לראיות המפלילות שנצברו כנגדו, ידע היטב כי הוא איננו יכול להתמודד איתן

325, בעמי 338-336).

כתבי האישום שהוגשו כנגדם, מפלילים עדים אלו את הנאשם. אולם, ההלכה בענין זה כי הודאת נאשם שכזו, מפי אדם שהוא עד במשפט, נחשבת אמנם כאמרת חוץ שחל עליה סעיף 10א. לפקודת הראיות, אך אין ליתן להודאה זו משקל של ממש. מבחינתו של העד - ההודאה שהוא מוסר במשפטו מרוכזת כל כולה בעובדות הנוגעות אליו, וספק רב אם הוא מודע אותה שעה להשלכות שיש לחלקים בהודאתו על אחרים (ראה: עייפ 4541/90 **אליהו סלע ני מדינת ישראל**, תק-על 19(2) 2086).

- ככלל, אמרת חוץ של עד היא עדות שמיעה הפסולה כראיה לאמיתות תוכנה. החריג (2) לכלל נקבע בסעיף 10א(א) לפקודת הראיות ולפיו בית המשפט רשאי לקבל אמירה שכזו, ואף להסתמך עליה ולהעדיפה על עדות העד בבית המשפט, כאשר העד במשפט מסרב להעיד, או שהוא מתכחש לגרסה שמסר בחקירתו. מטרתו של סעיף זה להתמודד עם התופעה הנפוצה של עדים המתכחשים לגרסה שמסרו בחקירתם, ועל מנת למנוע מצב שבו לא ניתן יהיה לעמת אותם במשפט עם הגרסה שמסרו בחקירתם (ראה: דברי ההסבר להצעת החוק לתיקון פקודת הראיות, תשלייד-1974). ודוק: עד אשר הוזמן להעיד והתייצב על דוכן העדים נחשב כייעד במשפטיי, גם אם סרב להשיב על שאלות, ולפיכך חל עליו סעיף 10א(א) הנייל, ולא סעיף 10א(ב) המתייחס למקרה בו לא ניתן כלל להביא עד לבית המשפט מהטעמים המפורטים בסעיף (ראה: דנייפ 4390/91 מדינת ישראל נ. חאג' יחיא, פייד מו(3) 673; והשווה דעתו של א. שטיין, ייסעיף 10א. לפקודת הראיות: פרשנותו הראויה ופסיקתו של בית המשפט העליון", משפטים כייא תשנייב, עמי
- על פי סעיף 10א(א) לפקודת הראיות, קבלת אמרת חוץ של עד במשפט, אשר (3)מכחיש את תוכן העדות שמסר בחקירתו, מותנת בכך שמתן האמרה הוכח, שנותן האמרה הוא עד במשפט ושניתנה לצדדים הזדמנות לחקרו. תנאים אלה מתקיימים בענייננו לגבי 21 פעילי הטרור הנייל.
- בית המשפט רשאי לסמוך ממצאיו על אמרת חוץ שהתקבלה לפי סעיף (4) לפקודת הראיות, ואף להעדיפה על פני עדות העד במשפט, "אם ראה לעשות כן לנוכח נסיבות הענין, לרבות נסיבות מתן האמרה, הראיות שהובאו במשפט, התנהגות העד במשפט ואותות האמת שנתגלו במהלך המשפט, והטעמים ירשמו" (סעיף 10א(ג) לפקודת הראיות).
- על פי סעיף 10א(ד) לפקודת הראיות, לא יורשע אדם על סמך אמרת חוץ שהתקבלה (5)לפי סעיף זה, אלא אם יש בחומר הראיות דבר לחיזוקה. הכוונה היא לתוספת ראייתית המחזקת את אמינותה של אמרת החוץ, ומפיגה את החשש כי אין בה אמת (ראה: י. קדמי, על הראיות, בעמי 354-365).

בענין זה יש לציין כי אמרת חוץ של עד אחד, שהיא עצמה טעונה חיזוק, יכולה לשמש כחיזוק לאמרת חוץ של עד אחר (ספרו הנייל י. קדמי בעמי 366, והפסיקה המצוטטת שם). כאמור לעיל, גם שתיקת הנאשם במשפט עשויה להוות חיזוק לאמרת חוץ של עד, וכך גם הימנעותו מלחקור עד זה בחקירה נגדית (י. קדמי הנ״ל בעמי 369-371, והפסיקה המצוטטת שם).

ההלכה הפסוקה היא כי הימנעות נאשם מחקירת עדי התביעה - מחזקת אף היא את ראיות התביעה (ראה: עייפ 4736/91 **פטאיר נ' מדינת ישראל**, תק-על 94(2) 1866). הנאשם לא ישמע לאחר מכן בטענה שהעדים לא נחקרו בחקירה נגדית (ראה: ע"פ 1632/95 עוזי משולם נ' מדינת ישראל, פ"ד מט(5) 534, בעמי 550, שבו התנהל המשפט ללא נוכחות הנאשם, על פי רצונו, והסנגור הונחה שלא לחקור את העדים). נאשם איננו יכול לסכל את ההליך המשפטי המתנהל נגדו בעצם הימנעותו מלהתגונן.

במקרה דנא, הרשעתו של הנאשם נסמכת על מארג רחב ואמין של ראיות, הכוללות הודאות שמסר הנאשם בחקירתו, דברים שאמר הנאשם בכלי התקשורת, מסמכים שנתפסו אצל הנאשם וברשות הפלסטינאית, ועדויות רבות של פעילי הטרור שנמסרו בחקירתם, ואשר תומכות זו בזו ומהוות חיזוק האחת לרעותה. כפי שעולה מן התשתית הראייתית שפורטה לעיל. ברור לחלוטין כי פעילי הטרור החליטו להימנע ממתן עדויות במשפט על מנת לסכל את ההליך, ולהימנע מחשיפת הגרסה שמסרו בחקירותיהם. הנאשם הביע כעס בחקירתו על הדברים המפלילים שמסרו פעילי השטח נגדו (ראה: דו״ח הפגשה של הנאשם עם עויס ת/77ב; דברים שאמר הנאשם למדובב ״פלוני 3״ ת/113 עמי 1 ות/124א סי 1; דברים שאמר הנאשם למדובב ״פלוני 1״ ת/113 סי 7, ת/113 סי 7, ת/113 סי 17, ועובדה זו מחזקת את המסקנה שפעילי הטרור אמרו בחקירתם דברים נכונים לגבי הנאשם.

בנסיבות אלו, יש להעדיף את האמרות שמסרו עדים אלו בחקירותיהם על פני עדויותיהם במשפט, כאשר נמצא הרבה יותר מאשר "חיזוק" לאמרות החוץ שמסרו בחקירות. ההודעות שמסרו פעילי הטרור משתלבות כדבעי האחת ברעותה, ויחד עם הדברים שאמר הנאשם בחקירתו, והמסמכים שנתפסו ברשות הפלסטינאית, נחשפה תמונה ברורה המצביעה על חלקו של הנאשם ותפקידו בפיגועים נשוא כתב האישום.

133. לא מצאנו כל סיבה להטיל ספק במהימנותם של חוקרי השב״כ, אשר העידו כי הזכ״דים שרשמו בחקירותיו של הנאשם משקפים בצורה הולמת את עיקרי הדברים שאמר. ככל שמדובר במשקל הדברים, יש להביא בחשבון את הכללים שביארנו בהרחבה בתפ״ח 1074/02 מדינת ישראל נ׳ עאצי מוחסין (תק-מח 2003 (2) עמ׳ 3553, ס׳ 76-84). זכ״דים אלה מהווים אמרות של הנאשם, אך בניגוד למקובל בחקירה משטרתית הם כוללים רק תמצית של החקירה; לא תמיד ניתנת לנחקר אזהרה בדבר זכויותיו; הנחקר איננו יכול לקרוא את הדברים הנרשמים בזכ״ד, ואיננו חותם עליו; הזכ״ד נרשם לא פעם בשפה העברית גם כאשר החקירה היא בערבית, בניגוד להנחיה הברורה בפסיקה. עם זאת, חשוב להדגיש כי, זכ״דים אלו בהחלט מהווים ראיות קבילות, כאשר לעניין משקלם יש להביא בחשבון את היקף וצורת הרישום והתיעוד שלהם (ראה: ע״פ כאשר לעניין משקלם יש להביא בחשבון את היקף וצורת הרישום והתיעוד שלהם (ראה: ע״פ 6613/99

במקרה דנא, גובו זכ״דים רבים בתמלילי הקלטות מהחקירה, בהם נשמע הנאשם מדבר בקולו, בשפה העברית בה הוא מיטיב להתבטא, דבר המסיר חשש לגבי מהימנותם. כמו כן, נאמר לנאשם במפורש לאורך כל חקירתו כי אינו חייב לומר דבר, וכי הדברים שיאמר עשויים לשמש כראייה נגדו, והנאשם אף נפגש עם עו״ד במהלך חקירתו (ראה להלן). זאת ועוד: הדברים שאמר הנאשם בחקירתו בשב״כ, כפי שנרשמו בזכ״דים והוקלטו ותומללו בחלקים ניכרים מהם, נתמכים היטב בעדויותיהם של פעילי הטרור שפורטו לעיל, ולעיתים גם במסמכים שנתפסו אצל הנאשם, ובראיונות שנתן באמצעי התקשורת האלקטרוניים. במצב דברים זה, אין עלינו לסמוך אך ורק על הזכ״דים שרשמו חוקרי השב״כ מפי הנאשם, ואף לא רק על הדברים שאמרו פעילי הטרור בחקירותיהם (שהרי אלה סירבו להעיד במשפט, או שהתכחשו לדברים שאמרו בחקירותיהם). אלא יכולים אנו להתרשם מדברי הנאשם בחקירתו בשב״כ, בצורה בלתי אמצעית, כפי שאלה הוקלטו ותומללו.

בענין הערכת משקל דבריו של הנאשם בחקירתו בשב״כ, הבאנו בחשבון - הגם שהנאשם 134. עצמו לא העלה טענות כלשהן בנושא זה - כי מדובר בחקירה ארוכה ומתישה. הנאשם היה נתון

P 7: 000424

אחרים כנגדו, והחומר הרב שנתפס במשרדו ובמשרדי הרשות הפלסטינאית יאלצו אותו "לדבר הנאשם אמר ל"פלוני [" כי הוא אמנם טוען בחקירתו שהוא מנהיג פוליטי, אך ההודאות שמסרו

עיףןןא' עיףןןג' עיכןןא' עיכןןג(ן)(א)' עיסןן).

וחוא היה מודע לכך שהם מסרו מידע אמיתי לגביו (ראה דו"חות ת'בווא(ו), ת'בווא, ת'בווג, עם ייפלוני 1יי ניתן לראות כי נושא ההודאות שמסרו פעילי השטח בחקירותיהם הטריד אותו מאוד, "סגר אותו בהודאות" - הוא השיב בחיוב (זכ"ד ת/14 שעיף 7). לכל אורך שיחותיו של הנאשם הקושרת את הנאשם ל- 8 פיגועי התאבדות בישראל, וכאשר נשאל הנאשם האם אחמד ברגותי ג (1) עמי 6). עוד אמר הנאשם למדובב "פלוני 1" כי חנהג שלו (אחמד ברגותי) מסר הודאה אם הידיעות שמסרו לגביו הן אמיתיות השיב: "**רבות, יעני יש הובחה ודיוק"** (תמליל שיחה ת/11) בחקירתו שפעילי השטח שנעצרו מסרו ידיעות רבות ומהימנות לגביו. כאשר נשאל על ידי המדובב יש להדגיש בהקשר זה כי הנאשם עצמו אמר בשיחתו עם המדובב "פלוני ו", כי הסתבר לו

שאחרים כבר הודו בהם (תמליל חקירה ת/99אי עמי 18-61, 82-62).

לחיפגש עם ראש השבייכ, ואמר כי הוא מוכן להודות בדברים שיש לו אחריות עליהם, אם יראו לו "מופז" בעמי 58, וזכ"ד הלבג סי 9, שהוגש ואושר על ידי החוקר "דני" בעמי 90). הנאשם ביקש אך רק בדברים שיוצגו בפניו, ואשר הינם נכונים (זכייד ת/22 סי 9-8, שהוגש ואושר על ידי החוקר בהם קודם לכן, ורק לאחר שדבריהם הוצגו לו על פי דרישתו, והוא אף הבהיר חזור והבהר כי יודה החוקרים ראיות מוצקות בנוגע לאשמת שייחסו לו. לכן הודה הנאשם רק בדברים שאנשיו הודו בחלק מהדברים שעשה, לאחר שהבין שפעילי השטח הודו בחקירותיהם והפלילו אותו, וכי יש בידי חפלסטינאי (ראח למשל, זכייד ת/24 סי 7, זכייד ת/88 סי 6). בסופו של דבר החליט הנאשם להודות לפיגועים נשוא כתב האישום, וחוא אף חסביר כי חדבר עלול להכשילו בעתיד כמנחיג העם ברור ממהלך החקירה כי הנאשם התלבט רבות, ובקול רם, אם להודות בקשר שלו 251. MIT! RWO"T-E002 EKM! 82-22).

אניינית לדרך חקירה זו בנסיבות הביטחוניות ששררו אז (ראה: י. קדמי, **על הראיות,** חלק ראשון, הנאשם, כאשר ברור שהוא מסר לחוקריו רק את הדברים שרצה לומר, וכאשר היתה הצדקה האפשר, חייבו את חקירתו הרצופה במשך שעות רבות. אין בכך להביא לפסילת הודעותיו של חקירת הפשעים החמורים בהם הואשם הנאשם, והצורך המודיעיני בקבלת מידע מפיו מהר ככל

היתה בעיקרה מודיעינית (החוקר "איתי" בעמי 24 והחוקר "ואדי" בעמי 79).

שאוב להם להגיע במהרה לפעילי טרור ולחוליות טרור שהיו קשורות לנאשם, וכי חקירת הנאשם אשמתו, אלא גם, ואולי בעיקר, לצורך סיכול פיגועים נוספים. חוקרי השבייכ הסבירו עד כמה היה חשיבות רבה להשלים את חקירתו במהירות האפשרית, שכן חקירתו התנהלה לא רק לצורך בירור ייחומת מגןיי, בתקופה של בצוע פיגועי טרור רבים כנגד ישראל. בנסיבות אלו ברור כי היתה בענין חקירתו של הנאשם במשך שעות ארוכות, חשוב לציין כי הנאשם נעצר ונחקר במחלך מבצע

R/31-R/[].

אחריות על מעשי פקודיו, במקום להתכחש לדברים שעשו פקודיו, ולהציג אותם כשקרנים (זכיידים (זכייד ת/2 סי 28-62). כמו כן, הופעל על הנאשם לחץ מוסרי להודות ולהתנחג כמנהיג הנוטל יתאפשר לו לישון עד אשר יודה לפחות בראשי פרקים לגבי פעילותו, אך הנאשם דחה הצעה זו הגאשם להמשיך בחקירה כל עוד לא יינתן לו פרק זמן סביר לישון, והחוקר הבהיר לו כי לא של דבר בחלקו של הנאשם במנשים המיוחסים לו (זכייד ת/63 סי 10-9). באחת החקירות סרב חקירתו לא תסתיים עד אשר ימסור את האמת, כפי שהיה הדבר כגבי פעיכי הטרור שהודו בסופו לפגוש את בני משפחתו היא לשתף פעולה (זכייד ת/12 סי 13). באחת החקירות נאמר לנאשם כי לנאשם הובהר כי כל עוד לא ישתף פעולה בחקירה יהיה צורך להמשיכה, ואף נרמז לו כי הדרך בשיחתו עם המדובב "פלוני [" (ת/2112 (1) עמי 4-5) – כעינוי.

לחקירות ארוכות ביותר במחלכן ישן שינה מועטה, כשהוא יושב כבול על כסא, והוא הגדיר זאת

בחקירה" (דויים ת/117 סי 29, 32 שהוגש על ידי החוקר יירוברטיי).

זה היה הרקע שהביא את הנאשם להודות בדברים שממילא כבר היו ידועים לחוקרים ממקורות אחרים.

136. המפנה בחקירת הנאשם חל ביום 21.4.02, כשבוע לאחר מעצרו של הנאשם, כאשר הוא החליט לספר את העובדות מנקודות ראותו ואחריותו, אך דרש כי קודם לכן יוצגו בפניו הדברים החליט לספר את העובדות מנקודות ראותו ואחריותו, אך דרש כי קודם לכן יוצגו בפניו הדברים שאמרו אנשיו בחקירה, ושיתאפשר לו להיפגש עם ראש השבייכ או סגנו (זכיידים ת/19-ת/20). הנאשם קיבל את הצעת החוקרים לעשות אבחנה בין סירובו למסור הודעה מפלילה במשטרה, שתיחשף בעתיד, לבין מסירת פרטים על פעילותו בחקירתו בשבייכ (זכייד ת/20 סי 10-12, זכייד ת/24 סי 7). הנאשם יצא מתוך הנחה שדברים שיאמר במשטרה יחשפו בציבור ויחייבו אותו, וזאת בניגוד לדברים שיאמר בחקירתו בשבייכ - שאותם תכנן הנאשם להכחיש, כפי שאכן עשה בחקירתו במשטרה ובמשפטו. כך אמר הנאשם במפורש בחקירתו בשבייכ, כאשר נאמר לו כי הזכדיים הנרשמים במהלך חקירתו יוגשו כראיה בבית המשפט כאילו היו עדות משטרתית (זכייד ת/25 סי 25, שהוגש ואושר על ידי החוקר יימופזיי בעמי 58).

בענין זה יש לציין כי שישה ימים לאחר מעצרו נחקר הנאשם, והוזהר בדרך המקובלת כי איננו חייב לומר דבר על פי החוק, וכי הדברים שיאמר עשויים לשמש ראיה כנגדו (ראה זכ"ד ת/40 סי 1, ועדותו של החוקר "מופז" בעמ' 59). החוקר "מופז" העיד כי אזהרות כאלה ניתנו לנאשם במהלך כל חקירתו, וכך גם העיד החוקר "אמיל" (עמ' 57, 59, ואזהרות הכלולות בזכד"ים ת/41 ס' 1, ת/44, ת/25, תמליל חקירה ת/98י עמ' 37). לעיתים אמנם נרמז לנאשם כי לא בהכרח יועמד לדין, שכן קיימת אפשרות שהוא יגורש, אך הנאשם ציין כי הוא מעדיף את האפשרות של העמדה לדין, ואף אמר כי ברור לו שהוא יועמד לדין ויישלח לכלא לשנים רבות (זכד"ים ת/10, ת/11, ת/11 ות/19 ס' 5, וזכ"ד ת/60 ס' 25).

137. הנאשם אמר בחקירתו כי הוא מתכוון לנהל משפט פוליטי, תוך התעלמות מהראיות שתוגשנה נגדו במשפטו (זכייד ת/42 סי 8 שהוגש ואושר על ידי החוקר ייואדייי בעמי 96, וזכייד ת/56 סי 3 שהוגש ואושר על ידי החוקר ייסמיתיי בעמי 85). בשיחותיו של הנאשם עם המדובב ייפלוני 1יי, 5 שהוגש ואושר על ידי החוקר ייסמיתיי בעמי 85). בשיחותיו של הנאשם עם המדובב ייפלוני 1יי, הוא הסביר לו את הטקטיקה בה הוא נוקט בחקירה, לפיה הוא איננו מודה אלא בדברים שהחוקרים יודעים עליו, ומנסה למשוך זמן ולהבין מה החוקרים יודעים עליו, כדי לא להפליל אחרים.

הוא גם אמר לעורך-דינו כי לא ימסור כל הודעה במשטרה (ראה דוייחות ת/118 סי ξ , ת/120 סי ξ , ודבריו לייפלוני ξ י בדוייח ת/122 סי ξ). יש לציין בהקשר זה כי הנאשם נפגש לראשונה עם פרקליטו, עוייד בולוס, שלושה ימים לאחר מעצרו (מוצג $\pi/164$, וזכייד $\pi/111$ סעיף ξ 1). במהלך חקירתו נפגש הנאשם עם עוייד בולוס כמה פעמים (זכייד ξ 10).

138. סיכומו של דבר: אין לנו סיבה לסבור שהודאתו של הנאשם בחקירתו בשב״כ ניתנה עקב אמצעים פסולים כלשהם שהופעלו כנגדו, אשר הביאו לשלילת רצונו החופשי של הנאשם, והנאשם גם לא טען זאת. במהלך המשפט, וכן בעת חקירתו במשטרה, כאשר הוצגו לנאשם הדברים שאמר בחקירתו בשב״כ, הוא חזר וטען כי מדובר ״בשקר וזיוף״. הוא לא טען כי הופעלו כנגדו אמצעים פסולים בחקירה, והתרשמנו בבירור שהחוקרים נהגו בנאשם בכבוד, כפי שגם אמר הנאשם בסולים בחקירתו בשב״כ (זכ״ד ת/75 סי 2, זכ״ד ת/90 סי 1 ותמליל חקירת הנאשם ת/99 עמי 29). בעת מתן עדויותיהם במשפט, לחץ הנאשם את ידם של חלק מחוקרי השב״כ, וגם עובדה זו מעידה כי אין בלבו של הנאשם תחושות כלשהן כנגד חוקריו.

לנאשם היתה שליטה מלאה על הדברים שאמר לחוקרי השב״כ: הוא החליט אלה דברים היה מוכן לומר בחקירתו, ואשר להערכתו כבר היו ידועים לחוקרים ממילא, ואלה דברים הוא מתכוון להסתיר מהם. הנאשם היה זהיר ביותר בחקירתו, ולא פעם סירב לענות על שאלות שנשאל, או

P 7: 000426

מרצון חופשי.

נקבע מה יאמר בחקירה" (הי110 סי 10). מכל האמור לעיל, ברור שהנאשם מסר את הודעותיו

שענה בצורה עקיפה ומרומזת. הוא בחר לעצמו טקטיקה במחלך החקירה, לפיה ירחיב בענינים פוליטיים ויקמץ בעניינים הקשורים לפעולות הטרור, ובכל מקרה לא ימסור אלא פרטים שלהערכתו כבר נמצאים בידיעת החוקרים.